

**בית הדין לערעורים בענייני משמעת
של המכללה האקדמית של תל-אביב יפו**

27 במרץ 2025
כ"ז באדר התשפ"ה

לפני: כבוד השופט הנשיא עו"ד מיכאל גינסבורג
כבוד השופטת ד"ר רומינה זיגדון
כבוד השופט מר דניאל וינברג
כבוד השופט ד"ר עו"ד חמי גוטליבובסקי
כבוד השופטת ד"ר דורית שוויקי

המערערת: (-)

נגד

המשיבה: המכללה האקדמית תל אביב יפו

ערעור על פסק דינה של המומנה על המשמעת מיום 29.1.2025.

תאריך הישיבה: יב' באדר התשפ"ה (12.3.2025)

בשם המערערת: בעצמה ועל ידי ב"כ עו"ד אסף ביטון
בשם המשיבה: עו"ד ליאורה ארזי בן-חיים

פסק-דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינה של הממונה על המשמעת (ד"ר איריס גבר-רוזנבלום), מיום 29.1.2025, אשר בתמצית, מצאה את המערערת אשמה בעבירות המיוחסות לה וגזרה על המערערת עונש של הרחקה לצמיתות מהמכללה, לאלתר. בשל נסיבות אלה התכנס בית הדין, בהרכבו המורחב, לדון בערעור שהוגש.

רקע הדברים

- המערערת הנה תלמידת שנה א' במכללה האקדמית תל אביב יפו, בתוכנית הלימודים לתואר ראשון ב(-). המערערת למדה את הקורס (-) אצל המרצה (-).
- ביום 29.12.2024 התקיים בוחן במהלך השיעור. בדיקת הבוחן של המערערת על ידי המרצה העלתה חשש כי הוא נכתב באמצעות שימוש באמצעים פסולים שכן הוא היה כתוב ברמה שאינה תואמת את כישוריה וידיעותיה של המערערת.

4. ביום 5.1.2025 זומנה המערערת לשיחת בירור אולם האחרונה לא הגיעה לשיחה. היות ובאותו היום התקיים גם שיעור אליו כן הגיעה המערערת, בחרה המרצה לבקש מהמערערת לענות בפניה, ועוד קודם לתחילת השיעור, על השאלה הראשונה בבוחרן [שלדברי המרצה לא הצריכה שום למידה לפני כן].
5. המערערת סירבה להשיב לשאלה, ולאחר דין ודברים קצר שהתנהל ביניהן, והיות וסטודנטים התחילו להיכנס לכיתה, המרצה אמרה למערערת שהן ישוחחו על הנושא לאחר השיעור.
6. הדברים התגלגלו לכדי כך, שאותה שיחה התקיימה לא בתום השיעור, אלא מיד לאחר מכן, ומחוץ לכיתה, והתגלגלו לכדי התנהגות שאינה הולמת, אם לא למעלה מכך, העולה לכדי התנהגות תוקפנית ואלימה ואירועים אלו הם שעומדים במוקד גזר הדין והערעור שלפנינו (להלן: "האירוע").
7. מן העדויות שלפנינו עולה כי המערערת יצאה מן הכיתה, כשהיא ככל הנראה נסערת מהשאלה שנשאלה, ולאחר שגם המרצה יצאה אחריה ואמרה לה שניכר שלא היא זו שכתבה את התשובות לבוחרן, בחרה המערערת בתחילת האירוע להכחיש ההאשמות אלה.
8. מיד לאחר מכן הודתה המערערת שהעתיקה ממישהי בכיתה ואף הוסיפה שאולי גם נעזרה קצת בטלפון. דין ודברים זה התקיים כאמור מחוץ לכותלי הכיתה, או אז המרצה הבהירה למערערת שמדובר במעשה חמור עם השלכות משמעותיות מחד וכן משמעותיות מאידך, וכי היא מבקשת להשלים את הבירור בנושא מול המערערת לאחר השיעור שאמור היה להתחיל.
9. על פי עדותה של המרצה, באותו השלב המערערת נעמדה מולה בצורה פיזית ומאיימת וחסמה את כניסתה אל הכיתה, וכן את הגישה לדלת הכיתה ולא איפשרה לה לפתוח את הדלת, תוך שהיא חוסמת ומונעת ממנה להיכנס לכיתה. המרצה הוסיפה כי חרף אירועים חמורים אלה, היא ביקשה לשוחח עם המערערת באופן רגוע במועד מאוחר יותר.
10. וכך, למחרת היום קיימו המרצה והמערערת שיחה נוקבת במהלכה חזרה בה המערערת מהודאתה וטענה כי לא העתיקה. רק ביום 12.1.2025, מספר ימים לאחר האירוע, המערערת ניגשה למרצה והתנצלה בפניה מספר פעמים על התנהגותה. המערערת הוסיפה וציינה כי האירועים יצאו מבחינתה מכלל שליטה אך היו ללא כוונה ועקב לחץ בו היא הייתה.
11. על פי עדותה של המערערת, היא הודתה בפני המרצה כי העתיקה ועברה על הנהלים והבטיחה לא לחזור על מעשיה. עוד העידה המערערת כי לא היו במעשיה סממני אלימות כלפי המרצה.

12. בעקבות אירועים אלה הואשמה המערערת בעבירה של העתקה בבוזן לפי סעיף 21.3 לתקנון משמעת סטודנטים תשנ"ה ("התקנון"), בעבירה של הונאה בבוזן לפי סעיף 21.4 לתקנון, הפרת הוראה המתייחסת לבחינה והתנהגות במהלך בחינה לפי סעיף 21.6 לתקנון, התנהגות שיש בה משום פגיעה בכבודם, גופם או רכושם של מורי, עובדי או תלמידי המכללה לפי סעיף 21.10 לתקנון, והתנהגות שאינה הולמת את כבוד המכללה או מעמד של תלמיד בה אם ארעה בתחומי המכללה, או כשארעה מחוצה לה אם מקורה, במישרין או בעקיפין, במעמדו של תלמיד לפי סעיף 21.11 לתקנון.

פסק דינה של הממונה על המשמעת

13. ביום 29.1.2025 ניתן פסק דינה של הממונה על המשמעת במסגרתו היא קיבלה ואימצה את מלוא טענות המשיבה, וזאת לאחר שבחנה בעיון את הראיות שהוצגו בפניה, ובכלל זה את הודאת המערערת בפניה כי עשתה שימוש בטלפון הסלולרי במהלך הבוזן.

14. עוד קבעה הממונה על המשמעת, כי היא אינה מקבלת את עדותה של המערערת וטענותיה שלא היה מגע פיזי בינה לבין המרצה, אלא רק דין ודברים מילולי, ומנגד היא קיבלה ומצאה את עדותה של המרצה כמהימנה ואימצה את עמדתה, כי כאשר ניסתה להיכנס לכיתה המערערת נעמדה לפני הדלת וחסמה את דרכה, וכי כאשר הושיטה את שתי ידיה על מנת לפתוח את ידית, בשל מוגבלות פיזית של המרצה שתוארו בפניה, הסטודנטית מנעה ממנה להיכנס לכיתה ו"העיפה" את ידיה מהידית.

15. הממונה על המשמעת, לאחר שבחנה את הראיות שהיו בפניה, דחתה לחלוטין את עמדתה של המערערת ולאור זאת מצאה הממונה על המשמעת את המערערת אשמה בכל העבירות המיוחסות לה בכתב הקובלנה, כאמור לעיל.

16. לאחר בחינת המקרה ותוך התייחסות גם לעד האופי שהביאה המערערת, ולאחר ששקלה את נסיבותיו המיוחדות של האירוע, החליטה הממונה על המשמעת, היות שמדובר היה בעבירות חריגות בחומרתן, כי העונש הראוי להשית על המערערת הוא הרחקה לצמיתות מהמכללה, לאלתר.

הבקשה להוספת ראיה בערעור

17. לאחר שניתן פסק דינה של הממונה על המשמעת, התברר לצדדים כי יתכן והאירוע המדובר צולם במסגרת מצלמות האבטחה של המכללה. בעקבות כך, עתר ב"כ המערערת לקבל לידיה את הצילום האמור, וב"כ הקובלת לא התנגדה לבקשה זו.

18. על מנת שלא למנוע מן המערעת לבסס את טענותיה, ושעה שגזר הדין שנפסק נגדה הוא ברף הגבוה ביותר של הענישה, סברתי כי יש מקום להתיר את קבלת הראיה עוד קודם לקיום הדיון וזאת על מנת לאפשר לצדדים להתייחס לראיה זו במסגרת טיעוניהם בפני בית הדין, וכן על מנת שבית הדין יוכל בעצמו להתרשם באופן ישיר מהצילומים.

19. ההלכה המנחה בעניין צירוף ראיות בערעור נקבעה בבית המשפט העליון, שם הונחו הקריטריונים בהם יתיר בית המשפט לצרף את הראיות החדשות בערעור. פסקי הדין קבעו את העקרונות המנחים להגשת ראיות חדשות בשלב הערעור, תוך שנקבע כי הכלל הבסיסי הוא שאין להגיש ראיות חדשות בערעור, אך ישנם חריגים לכלל זה.

20. בית המשפט העליון הנחה כי במקרים בהם במצטבר: הראיות לא היו זמינות במהלך המשפט המקורי; הראיות רלוונטיות לנושא מהותי במשפט; הראיות אמינות; ו- הראיות עשויות לשנות את תוצאות המשפט, ניתן יהיה לקבל את הראיה בערעור ולפי שיקול דעתו של בית המשפט.

21. בנוסף, סעיף 144 לתקנות סדר הדין האזרחי, 2018 מאפשרות, בתנאים מסוימים, הגשת ראיות חדשות בערעור, והן קובעות כי "בעל דין אינו רשאי להגיש ראיות חדשות לבית המשפט שלערעור; ואולם בית המשפט רשאי להתיר הגשת ראיות חדשות אם שוכנע שהן עשויות להשפיע על תוצאות הערעור וכן שמתקיים אחד מאלה: (1) לא היה ניתן לאתר את הראיה בשקידה סבירה ולהגישה בערכאה הראשונה במועד המתאים לכך; (2) הגשת הראיה דרושה כדי למנוע עיוות דין".

22. לאחר שבחנו את נסיבות המקרה ואת הכללים המנחים של בית המשפט העליון, אנו סבורים כי זה הוא המקרה בו ניתן להיעתר לבקשה ובפרט כאשר עסקינן בראיה אשר עשויה לשנות את תוצאות המשפט.

23. קיומו של סרט הצילום בהחלט עשוי לשפוך אור על המקרה וטענות הצדדים, וקיימת חשיבות רבה בהצגתו, והייתי מתיר את צירוף הראיה גם בשל מראית פני הצדק ועל מנת שלא לחסום את המערערת מלהציג את מלוא גרסתה, ומשכך סרט הצילום מתקבל בזאת כראיה לתיק בית הדין.

טענות הצדדים בערעור ובדיון שהתקיים בעניינה של המערערת

24. על פסק דינה של הממונה על המשמעת הגישה המערערת את הערעור, וטענותיה יוחדו ביחס למידתיות העונש שהוטל עליה תוך שהיא מבקשת להקל בגזר הדין שניתן נגדה.

25. המערערת וב"כ הטעימו הן בכתב הערעור והן בפנינו, כי הערעור עצמו הוא כאמור על חומרת העונש ולא על המעשים שנעשו, כי המערערת לקחה אחריות על מעשיה בנושא ההעסקה וכי לגבי מעשי האלימות שנטענו כנגדה, הרי שדברים אלו גורמים למערערת עוול בצורת הצגתם שכן לגישתם לא מדובר באלימות גרידא, ולבסוף כי מדובר בענישה החורגת מרף הענישה המקובל.

26. לחיזוק טענות אלו, בעיקר בנושא האלימות הנטענת כנגד המערערת, ביקש ב"כ המערערת להיתלות בסרטון ממצלמת האבטחה אשר לא היה בפני הממונה על המשמעת עת שגזרה את דינה של המערערת.

27. ב"כ המערערת טען בפנינו כי הצילומים מחזקים את העובדה כי אלימות לא התקיימה במקרה זה, וכי כל מי שצופה בסרטון רואה, כדבריו כי "לא מדובר בהעפה של ידים, יש הנחת יד, מעשה שלא היה אמור להיעשות, אך זה נעשה שלא מתוך כוונה ורצון לייצר אלימות". עוד הוסיף ב"כ המערערת כי "הם לא מצדיקים את המגע וזה לא היה צריך להיות ככה" אך הענישה אינה מידתית ומכאן הערעור והבקשה להקלה בעונש.

28. המשיבה טענה מנגד, כי יש לאמץ את קביעותיה של הממונה על המשמעת, כי מדובר במקרה חמור ונסיבותיו של המקרה אינן מצדיקות את התערבות בית הדין בעונש שנקבע וכי אין מקום להקל עם המערערת.

29. עוד טענה בפנינו המשיבה, כי ניתן ללמוד מהסרטון המדובר וכי הוא תומך בעמדה שאירועי אלימות והתנהגות מאיימת היו וכי המכללה אינה יכולה להשלים עם אירועים מסוג זה. המשיבה התנגדה בתוקף לטיעוני ב"כ המערערת גם בעניין הענישה החלופית שהציג וכן להצעתו להמיר את העונש שהושת לענישה על תנאי.

30. התרנו לצדדים ובכלל זה גם למערערת בעצמה, להמשיך ולטעון על מנת שכל צד יוכל למצות את האפשרות שניתנה לו לטעון בפנינו. וכך, הצדדים חזרו על עיקרי טיעוניהם כפי שהוגשו קודם לדיון, וב"כ המערערת אף הדגיש בפנינו על נסיבותיה המיוחדות של המערערת שהינה פורצת דרך במשפחתה, וכי הם בהחלט מודעים כי במקרה זה יש להשית על המערערת עונש הרתעתי ומשמעותי אך לא כזה המגיע לרף של הרחקה לצמיתות מן המכללה. וכן נשמעו גם דבריה הכנים של המשיבה.

דיון והכרעה

31. עונש של הרחקה לצמיתות הוא צעד קיצוני שננקט במקרים חמורים של עבירות משמעת או תוקפנות ואלימות. מידתיות העונש תלויה בחומרת המקרה ובנסיבות הספציפיות. במקרים של אלימות פיזית למשל, כלפי מרצים או סטודנטים אחרים, הרחקה לצמיתות עשויה להיחשב כעונש מידתי ומתאים. עם זאת, חשוב להבטיח

שההליך המשמעתי יהיה הוגן ו שקוף, ושהסטודנט יקבל הזדמנות להציג את טיעונו לפני קבלת ההחלטה הסופית, וכך נהגה הממונה על המשמעת ואף בית דין זה, שעה שגם התיר את קבלת הראיה שלא הייתה בפני הממונה וסבר, בין היתר, כי הצגתו של הסרטון עשויה לשפוך אור על האירוע ונסיבותיו.

32. המכללה רואה כאמור בחומרה רבה את המעשה שבוצע, ואנו תמימי דעים עם קביעותיה של הממונה, כי הארוע חרג מהתנהגות ראויה, לשון המעטה, הוא חמור מאוד גם אם נקבל את טענותיה של המערערת כי מדובר במעידה חד פעמית עקב לחץ בו הייתה שרויה, ואיננו יכולים להשלים עם כך.

33. גם אנו סבורים, כדעתה של הממונה, כי קוד ההתנהגות המחייב והראוי במכללה הוא כזה שאינו מתיר אלימות מכל מין וסוג שהוא וכי המכללה מחויבת לספק לעובדים וללומדים בה סביבת עבודה ולימודים בטוחה.

34. לגישתנו, מוסדות אקדמיים צריכים לאמץ מדיניות של "אפס סובלנות" כלפי אלימות מכל סוג שהוא. אלימות כלפי מרצה פוגעת בכבוד האדם, בסביבה הלימודית, ובערכי המוסד האקדמי, וכי יש לנקוט מדיניות של "יד קשה" כלפי תוקפים, מכל סוג שהוא, במיוחד מול אנשי הצוות האקדמי, גם אם מדובר במעידה חד פעמית. מדובר לגישתנו בעבירה חמורה אשר מחייבת הרתעה משמעותית בצדה.

35. אם לא די בכך, הרי מצאנו לנכון לציין את קיומו של 'החוק למניעת אלימות במוסדות חינוך', תשס"ה-2005. אף שחוק זה אומנם עוסק ומתמקד בעיקר במערכת החינוך היסודית והתיכונית, ניתן ללמוד ממנו וליישם את עקרונות העל שלו גם בענייננו. החוק מציב רף פלילי לצד העבירות הנקובות שם, ואנו מקבלים בהבנה את החלטתה של המרצה והמכללה שלא לנקוט באמצעי קיצוני זה, אשר יש בו כדי להתחשב במערערת ולא לחסום בפניה את עתידה מחוץ למכללה.

36. חוק זה מטפל באלימות במוסדות חינוך בישראל, וחרף העובדה שהחוק מתמקד בהגנה על עובדי חינוך [במוסדות שהוגדרו בחוק] מפני תקיפה או איומים, וקובע עונשים חמורים למדי למי שתוקף עובד חינוך (עד 5 שנות מאסר) או מאיים עליו (עד 3 שנות מאסר), אנו סבורים כי בצדק קבעה הממונה על המשמעת כי יש להשית על המערערת את העונש של הרחקה לצמיתות מהמכללה.

37. מאחר והיתרנו את הגשת הסרטון כראיה, וזו הוצגה בפנינו קודם לדיון, חברי בית הדין התרשמו פְּאוּפֶן פְּלִתִי אֶמְצָעִי מהאירוע שהיה מחוץ לכיתה.

38. לגישתנו, ואף שהסרטון האמור אינו שופך אור מלא על האירוע, שכן מצלמת האבטחה ממוקמת בזווית שלא מאפשרת התרשמות מלאה מהאירוע, התרשמנו כי אין בסרטון כדי להביא, כאמור, לשינוי בהחלטתה של הממונה על המשמעת, וכי אין בו, כשלעצמו, להועיל למערערת.

39. מדובר בסרטון שאינו ארוך במיוחד, אך גם בו נראית המערערת שהיא חוסמת את דרכה של המרצה, ולא פעם אחת. כמו כן התרשמנו שמדובר באירוע עם מאפייני אלימות והתנהגות שאינה אמורה להתקיים בתוך כותלי מוסד חינוכי כאשר בשלב מסוים ניתן להבחין כי המערערת מונעת בתקיפות ובעמידה מאיימת את כניסתה של המרצה לכיתה.

40. אף אם נבקש לקבל את גישתה של המערערת, ואין זה כך, ונתייחס אל האירוע ככזה שיש בו "רק" עמידה תקיפה ולא מאיימת, מול המרצה, ואין בו העפת ידים כדבריה, עדיין מדובר לגישתנו במעשה שלא יעשה שאינו יכולים להקל בו ראש. הלכה כמו גם למעשה, ואין זה משנה כיצד יכונה האירוע, הדברים מדברים בעד עצמם.

41. מדובר בהתנהגות מאיימת בכל קנה מידה ונאמנים עלינו דבריה של המרצה בעניין זה, שעה שהיא חשה מאויימת, ומכאן שמדובר בעבירה שיש להשית בגינה עונש הרתעתי, ואשר בצידו גם קביעת מערכת נורמות עתידית אשר תבטיח את רמת ההתנהגות הנאותה שמצופה מסטודנטים.

42. הקובלת טוענת בפנינו, ובצדק, כי "מטרות הענישה בדין המשמעתי אינן זהות למטרות הענישה בדין הפלילי. הפסיקה קבעה, כי תכליתו של הליך המשמעת מתמקדת בהעברת מסר ציבורי.... מדובר על מסר לכלל קהילת הסטודנטים.ות. הדין המשמעתי נועד להציב מערכת נורמות אשר תבטיח רמת התנהגות נאותה לא רק מבחינה אקדמית, אלא בכל מישורי החיים. המכללה מצפה ודורשת מסטודנטים.ות הלומדים.ות בה ומבוגריה, להתנהגות מוסרית לא רק במישור האקדמי, אלא קודם לכל התנהגות ראויה בין בני אדם. לענישה המשמעטית תכלית הן בשמירה על התנהגות הסטודנטים, והן בשמירה על תדמית המכללה וערך התואר שלה. הליך המשמעת שם לנגד עיניו את המטרות שלשמן הוקמה המכללה, ומבקש לבחון אם דופי מוסרי שדבק במעשיו של אדם פוסל אותו, לתקופת זמן או לצמיתות, מלהימנות על ציבור הסטודנטים ועל בוגרי המכללה". לבסוף טוענת הקובלת כי "אמצעי המשמעת שגזרה הממונה על הסטודנטית נועד לשמש גם כאמצעי מניעה, וליצור הרתעה בקרב סטודנטים לבל יבצעו עבירות דומות".

43. טענות אלה הינן כבדות משקל ובבואנו להכריע בערעור זה לקחנו בחשבון את טענותיה אלה של הקובלת בכלל, וגם את טענותיה בנושא מניעה עתידית בפרט, ומנגד שקלנו בכובד ראש את כלל הטיעונים שהוצגו לנו על ידי המערערת וב"כ וכן את כלל הנסיבות והראיות שבפנינו.

44. לגישתנו, במעשים מסוג זה יש להטיל עונש אשר יישם גם הרתעה עתידית. עונש של הרחקה לצמיתות מן הלימודים, כשלעצמו, מהווה ענישה חמורה והוא בהחלט ברף העליון של מדרג העונשים. כפי שקבענו לעיל, עונש כבד כזה מהווה במישור הרתעתי מסר חשוב ביחס לעתיד, ויש בו כדי להניח שאחרים ייזהרו שבעתיים מביצוע עבירות מסוג זה.

45. התרשמותנו ממכלול הראיות שלפנינו ומטיעוני הצדדים היא, כי המערערת ביצעה את המעשים שייחסו לה ואף אם ניסתה להביע חרטה על כך, עדיין מדובר באירוע קשה אשר דורש ענישה. סברנו כי גם המערערת הבינה, ולא רק בין השורות, כי עליה לשאת בתוצאות מעשיה וכי היא ראויה לעונש משמעותי וכבד.

46. ההלכה הקיימת היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בממצאים ובקביעות של הממונה על המשמעת אלא במקרים חריגים. אחד מאותם מקרים הוא בהם סבורה ערכאת הערעור כי קיימת חריגה ממתחם הענישה הראוי, ואנו סבורים כי מקרה זה לא חצה את הרף הנדרש.

47. גישתנו היא כעמדת הממונה על המשמעת, כי האירוע והמעשים בהם הורשעה המערערת הינו אירוע חמור ביותר ויש להשית על המערערת ענישה בהתאם, שתהלוך את מעשיה, לאחר ששקלנו בכובד ראש את מנעד הענישה הראוי במקרה זה, תוך שאנו נותנים משקל הן לחומרת הענישה הנדרשת והן את ההיבט ההרתעתי הנדרש, מול יתר השיקולים שהובאו על ידי המערערת, לא מצאנו כי יש מקום להתערבותנו בגזר הדין, וכך אנו פוסקים.

48. כאמור בפסק דין זה, מצאנו בדעת רוב של 4 מול 1, כי מקרה זה מתאים להישאר על כנו לא מצאנו להקל, ולו חלקית בעונש.

הערה לפני סיום

49. לא נעלמה מאיתנו העובדה, כי חרף ההחלטות שניתנה בעניין עיכוב הביצוע, והעובדה כי הותר למערערת לגשת למבחנים וזאת עד לקבלת החלטה אחרת, נחשפו בפניה הציונים בניגוד גמור להחלטה.

50. אנו מורים למזכירות לבצע בירור יסודי ולוודא כי מקרים אלו לא יחזרו על עצמם שכן הם מאיינים את החלטות בית הדין, על כל המובן והמשתמע מכך.

51. המזכירות תעדכן כי הנושא נבדק ותקלות מסוג זה לא יחזרו על עצמם.

סוף דבר

52. על רקע דברים אלו, ומהטעמים המפורטים לעיל, הגענו למסקנה, כי אין להתערב בפסק דינה של הממונה על המשמעת.
53. כמו כן ובנוסף, במסגרת החלטותיי מיום 3.2.2025 ו 13.2.2025, הורתי על עיכוב ביצוע פסק הדין וזאת עד לדיון בערעור ועל מנת שלא לגרום למערערת נזק בלתי הפיך.
54. המשמעות האופרטיבית של פסק הדין בערעור היא, שעה שהתוצאות אליהן הגענו הן כי החלטנו שלא להתערב בגזר הדין אשר הושת על המערערת ולהותיר על כנו את עונש הרחקה מהמכללה לצמיתות, כל המבחנים ו/או העבודות שביצעה המערערת בתקופה זו לא ייחשבו ולא יהיו חלק מגליון הציונים שלה.
55. על מנת לאפשר למערערת לשקול את המשך צעדיה בערוצים אחרים, ככל שתבחר לעשות כן, הוראות פסק הדין יכנסו לתוקפן בתוך 14 ימים ממועד מתן פסק הדין וההוראות בעניין עיכוב הביצוע יחולו על מועד זה.
56. פסק הדין יפורסם ללא שם המערערת וכל פרט מזהה אחר.

ניתן היום, כ"ז באדר התשפ"ה (27.3.2025).

_____(-)_____	_____(-)_____	_____(-)_____
דניאל וינברג שופט	ד"ר רומינה זגדון שופטת	גינסבורג, עו"ד שופט נשיא בית הדין

_____(-)_____	_____(-)_____
ד"ר חמי גוטליבובסקי, עו"ד שופט	ד"ר דורית שוויקי שופטת